

DOSPELÍ SPONZORMI DETÍ?

Pri 40. výročí založenia Pionierskej organizácie v Československu sa zrodilo niekoľko dobrých nápadov a aktivít, ktoré môžu priniesť už v najbližšom období zaujímavé výsledky. Jedným z nápadov bolo zaktivizovať širokú platformu tých, ktorí môžu deťom urobiť sponzorov v rôznych odboroch nášho spoločenského života. Touto formou dali dospelí deťom možnosť tak trochu nahliadnúť do svojho sveta, ukázali im širokú spoločenskú paletu, ktorú využívajú napr. aj rodičia detí — rekreačné pobyty, zaujímavé podujatia z hľadiska ochrany životného prostredia a pod.

Boli to v pravom slova zmysle akési darčeky a radi konštatujeme, že sa rôzne spoločenské organizácie ujali svojej úlohy veľmi ochotne a že sa aj takto naplnila myšlienka pred mnohých rokov: urobiť z pionierskej organizácie miláčika spoločnosti. S cieľom dohnať zameškané sa rodi dobrý základ pre modernú tradíciu.

V tejto súvislosti sa však vynára niekoľko otázok, korešpondujúcich s celým podujatím. Možno si na prvom mieste položiť otázku, či to vo vzťahu k našej najmladšej generácii musia byť práve výročia, ktoré dajú podnet k podobným aktivitám? Či by už nebolo načase prejsť od sviatosti a aj od určitého druhu kampaňovitosti k všednému spôsobu sponzorského vzťahu, k nezištnému spôsobu podpory i opory dospelých deťom pri ich zapájaní sa do spoločenského života. Z iného zorného uhla sa vynára psychologický otáznik: ako budú podobné darčeky motivovať psychiku dieťaťa v jeho vzťahu k najbližšiemu okoliu. Dokáže dieťa plne dôverovať tomu, čo sa mu ukáže, resp. ponúkne či opíše v ružovejších farbách, ako je tomu v skutočnom živote? Rozdávanie darčiekov je vecou prí veľmi delikátnou a my veľmi dobre vieme, ako sa pri takýchto príležitostiach aj preháňa.

V každom prípade sú však obe strany mince zaujímavým svedectvom prístupu dospelých k deťom, kde by malo bezvýhradne platiť asi to staré a dobre overené pravidlo: naj-

lepším spôsobom, ako porozumieť ľuďom, je stať sa na chvíľu nimi. A sponzorský vzťah je založený práve na tomto pravidle.

Organickým problémom je v tejto súvislosti aj strana mince — môžeme ju pokojne nazvať treťou — nakoľko sa naša spoločnosť a my dospelí zvlášť stávame, či staneme duchovnými sponzormi najmladšej generácie. Myslím si, že tento problém je oveľa závažnejší a malo by sa nad ním vážne uvažovať.

Spoločenské premeny nás dospelých zastihujú v mnohom nepripravených i váhajúcich, krčiacich plecami. Hľadanie rýchlej orientácie nás zaskakuje novými i starými prekážkami, individuum sa ocitá čoraz častejšie nad vnútornými duchovnými krížovatkami. Nemyslíme si, že deti problémy spoločnosti i naše osobné neregistrujú a že si ich neuvedomujú. Sú spoločne s nami svedkom pohybu, do ktorého budú mať možnosť čoskoro vstúpiť sami, oboma nohami, a budú spoločenský život dotvárať na svoj obraz. Už teraz, v tejto chvíli, musíme byť vážnymi, kompetentnými a kvalifikovanými sponzormi ich prípravy na život. Či už ide o školu, pioniersku organizáciu alebo rodinu. Komplex otázok súvisiacich s touto problematikou je široký a rôznorodý. No ako celok musí pôsobiť ako inšpiratívny výchovný trend.

Takže rozdávať darčeky je na jednej strane dobrou vecou. Dospelý si pri tomto rozdávaní na chvíľu vylepší svoj osobný profil. No efemernosť tohto počínu je kompromitujúca, čo nemožno pripustiť.

Uvažujúc z tohto pohľadu nad sponzorskou morálkou nemožno obísť ani fakt, že sponzori sú nároční a nie každý výsledok ich dokáže uspokojiť. V našom prípade však ide o niečo úplne iné. Stačí sa dobre pozrieť do detských očí, stačí nazrieť do vlastnej budúcnosti, ktorá nepríde sviatočne, ale všedne. Na to by sme nemali zabúdať pri všetkých slávnostných príležitostiach.

PETER ŠTILICHA

Ilustračná snímka Jan BEČVĀR